

[Socialministeren.]

Skæbne, for jeg har netop ønsket, at den nu skulde træde ud i Livet. Det ærede Medlem tænker vist ikke paa, hvorledes denne Vinter vilde være forløbet, hvis vi ikke under den Arbejdsløshed, der har hersket, havde haft Socialreformens forholdsvis faste System. Var det blevet billigere under den gamle Ordning? Ja, maaske i Odense, for jeg ved ikke, hvordan man administrerer i Odense, men ikke for Landet som Helhed.

Det var det andet Punkt. Der var altsaa noget, som skal blive rettet, saa vidt som det administrativt er muligt; ad Lovgivningsvej vil det ikke paa mit Initiativ blive rettet foreløbig, for der er gaaet for kort Tid.

Hvad det tredie Punkt angaar, Odenses store Udgifter, skal jeg ikke udtale mig derom. Jeg ved ikke, i hvilken Udstrækning Arbejdsløsheden har gjort sig gældende der, og jeg har ikke den Medlidenhed med Odense, som det ærede Medlem aabenbart har.

Hvad endelig det fjerde Punkt angaar, Refusionsordningen, vil det være meget rimeligt at nøjes med at henvise til Finansministerens Udtalelser. Det ærede Medlem kan ikke være uvidende om, at der er intet Omraade, hvor man i den Grad har forsøgt alle Udveje for at finde en passende Ordning som netop med Hensyn til Socialreformens Refusionsforhold. Mit eget Forslag er kastet til Side, det er ikke mit Forslag, der er gennemført, det er det, Udvalget har fremsat, for hvilket min ærede Kollega Finansministeren var Formand, og der er ikke paavist nogen bedre Ordning. Der kan ikke før tidligst i 1936 være Tale om med Mening at revidere Refusionsordningen, thi før kan man i Virkeligheden ikke vide, hvordan Forholdene ligger. Noget andet er — og det er et Spørgsmaal, jeg er opmærksom paa, jeg tror ogsaa, det ærede Medlem nævnte det —, at denne Refusionsordning i Forbindelse med de Fænomener, der i øvrigt knytter sig til den store Arbejdsløshed, kunde friste visse Kommuner til, ganske vist ret kortsynet, at undlade at sætte Arbejder i Gang. Jeg overvejer, om det ikke skulde være muligt ikke at ændre Socialreformens Refusionsordning, men at indføre en tilsvarende Refusionsordning eller — jeg tør endnu ikke udtale mig om, hvorvidt det bliver nøjagtigt saadan — at føre visse Arbejder udført i Arbejdsløshedens Interesse af visse Kommuner over paa et lignende Refusionsgrundlag. Det er ret løst angivet, som naturligt er, naar man overvejer. Der er visse Fænomener her, og enhver saglig

Kritik vil jeg naturligvis høre paa med den størst mulige Interesse.

Hauch: Den sidste Udtalelse af det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) interesserer mig ogsaa i meget høj Grad. I og for sig havde jeg forudset noget i Retning af det, der her er sket. Jeg skal gerne bruge det ærede Medlems Billede. I sin første Tale sejlede han med sin flotte Fuldrigger med alle Sejl oppe hen mod den Strand, hvor mine Meningsfæller og jeg hører til i den praktiske økonomiske Politik, og jeg begyndte at forberede mig paa at modtage ham — og modtage ham naturligvis med Glæde. Men Sejladsen fik en uhyre brat Ende, naar jeg sammenligner det ærede Medlems første Tale med den sidste. Den første Tale reagerede den højtærede Finansminister ogsaa ret skarpt over for, men efter de sidste Bemærkninger tror jeg, at den høje Regering og den højtærede Finansminister kan være ganske rolige; der vil ikke ske noget i den nærmest kommende Tid.

Naar det ærede Medlem gjorde den elskværdige personlige Bemærkning til mig, at jeg en Gang imellem maatte tage et Sejl ind, skal jeg — for at blive i Billedet fra før — sige til det ærede Medlem: Ja, det maa jeg gøre, det har jeg altid gjort, og det agter jeg ogsaa i Fremtiden at gøre. Det er ingen Sag at hejse Sejlene, men det kommer an paa at tage dem ind i Tide, og det agter jeg ogsaa i Fremtiden at gøre, saa vidt det staar til mig. Det skulde det ærede Medlem vist ogsaa overveje, inden han sejler saa flot ud, som han gjorde her, for det gik nemlig saadan for det ærede Medlem i dette Tilfælde, at han ikke fik taget sine Sejl ind — det var der ikke Tid til —, men han tabte Rorpinden. Jeg skal nok passe paa ikke at tabe Rorpinden, selv om jeg en Gang imellem maa tage et Sejl ind.

H. Chr. Petersen: Jeg er naturligvis ked af, at jeg er kommet bagefter med min Paatale, saaledes at jeg ikke kan faa Æren af det Cirkulære, der nu skal sendes ud til Byerne, idet den højtærede Socialminister allerede havde opdaget Fejlen. Men det maa jeg saa se at komme over.

Den højtærede Socialminister siger, at der er kommet Fasthed ind i hele Sagen. Jeg tror, den højtærede Socialminister tager fejl heri; jeg tror, det er gaaet til den anden Side. Det kommunale Selvstyre er forflygtiget, for naar der siges nej i Socialudvalget, har man en Overinstans, der hedder Amtmanden; ham gaar man da til, og i de fleste Tilfælde kommer det Diktat,